

*Bruksela, dnia 20.7.2016 r.
C(2016) 4831 final*

Szanowny Panie Marszałku!

Komisja pragnie podziękować Senatowi za uzasadnioną opinię na temat wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług {COM(2016) 128 final}.

Komisja otrzymała w tej sprawie uzasadnione opinie od czternastu izb z jedenastu państw członkowskich. W związku z tym w dniu 11 maja 2016 r. potwierdziła wszczęcie procedury przewidzianej w art. 7 ust. 2 protokołu nr 2 do Traktatów.

Komisja przywiązuje ogromną wagę do stosunków z parlamentami narodowymi, szczególnie w kwestii pomocniczości. Wypracowanie nowego partnerstwa z parlamentami narodowymi i zapewnienie im silnej pozycji w europejskim procesie decyzyjnym jest jednym z priorytetów obecnej Komisji.

Zgodnie z tym zobowiązaniem Komisja dokładnie przeanalizowała otrzymane uzasadnione opinie, w tym tę przedstawioną przez Senat. Przed wyciągnięciem ostatecznych wniosków mogła przedyskutować tę sprawę bezpośrednio z przedstawicielami parlamentów narodowych podczas posiedzeń COSAC w dniach 13 czerwca 2016 r. i 11 lipca 2016 r.

Procedura przewidziana w art. 7 ust. 2 protokołu nr 2 dotyczy wyłącznie zasady pomocniczości. W związku z tym dnia 20 lipca 2016 r. Komisja przyjęła komunikat skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady i parlamentów narodowych w sprawie wniosku {COM(2016) 505 final}, w którym przeanalizowano różne obawy i argumenty przedstawione przez Senat oraz przez pozostałe parlamenty narodowe w ich uzasadnionych opiniach na temat zasady pomocniczości. Komisja stwierdziła, że jej wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, i zdecydowała o podtrzymaniu wniosku.

Wszystkie argumenty i obawy wyrażone w uzasadnionej opinii Senatu dotyczące zasady pomocniczości zostały uwzględnione we wspomnianym komunikacie.

*Pan Stanisław KARCZEWSKI
Marszałek Senatu
Ul. Wiejska 6
PL – 00-902 WARSZAWA*

Ponadto Komisja chciałaby przedstawić następujące dodatkowe uwagi, związane z opinią wydaną przez Senat.

W swojej opinii Senat uznał, że Komisja nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia dla przyjęcia wniosku przed upływem terminu transpozycji dyrektywy w sprawie egzekwowania¹ z 2014 r. do prawa krajowego.

Jak wskazano w uzasadnieniu wniosku i w sprawozdaniu z oceny skutków (zob. pkt 2.2 sprawozdania, s. 9), w dyrektywie w sprawie egzekwowania z 2014 r. przewidziano nowe, wzmocnione instrumenty w celu zwalczania oszustw, nadużyć i obchodzenia przepisów oraz karania za takie działania. Dyrektywa rozwiązuje problemy powodowane tzw. „firmami przykrywkami” oraz zwiększa zdolność państw członkowskich do monitorowania warunków pracy i egzekwowania obowiązujących przepisów. Termin, do którego państwa członkowskie miały transponować dyrektywę w sprawie egzekwowania z 2014 r. do prawa krajowego, upłynął w dniu 18 czerwca 2016 r. Europejska platforma współpracy w zakresie walki z pracą nierejestrowaną, która została niedawno ustanowiona i której pierwsze posiedzenie miało miejsce w dniu 27 maja 2016 r., stanowi dla krajowych organów wykonawczych nowe forum wymiany informacji i najlepszych praktyk oraz daje im możliwość koordynacji działań w celu zwalczania pracy nierejestrowanej i fikcyjnego samozatrudnienia, w tym w kontekście delegowania.

Choć instrumenty te pomagają zapewnić, aby zasady dotyczące delegowania były przestrzegane, nie rozwiązują one konkretnych problemów, które Komisja określiła w swojej ocenie skutków i które odnoszą się do zasad ustanowionych w pierwotnej dyrektywie z 1996 r. W obecnych warunkach gospodarczych i społecznych w państwach członkowskich istniejące przepisy nie zapewniają już swobody świadczenia usług w UE na warunkach gwarantujących równe szanse dla przedsiębiorstw ani odpowiedniej ochrony praw pracowników. Jak wskazano w sprawozdaniu z oceny skutków (zob. pkt 2.3 sprawozdania, s. 13), różnica w minimalnych wynagrodzeniach pomiędzy państwami członkowskimi stale wzrasta od 1996 r. Stosunek między najniższym a najwyższym minimalnym wynagrodzeniem wzrósł z 1:3 do 1:10. Strukturalne różnice w przepisach dotyczących wynagrodzenia mających zastosowanie do pracowników delegowanych i pracowników lokalnych są w pewnych okolicznościach znaczne, co prowadzi do nierównych warunków działania i nie zapewnia sprawiedliwego traktowania delegowanych pracowników, którzy otrzymują niższe wynagrodzenie za taką samą pracę wykonywaną w tym samym miejscu. Ponadto okazało się, że zasady określone w dyrektywie z 1996 r. nie zawsze gwarantują wystarczającą pewność prawa, np. jeśli chodzi o kwestię, kiedy uznaje się, że pracownik delegowany przeniósł miejsce swego zwykłego miejsca pracy do przyjmującego państwa członkowskiego.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”), Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11.

Wniosek Komisji i dyrektywa w sprawie egzekwowania uzupełniają się zatem i wzajemnie się wzmacniają.

Zdaniem Senatu wniosek wprowadza dodatkowe obciążenie administracyjne dla przedsiębiorstw, nie wyjaśniając, jakie mogłyby być rzeczywiste korzyści dla pracowników delegowanych.

Komisja pragnie podkreślić, że we wniosku nie ustanowiono dodatkowych wymagań administracyjnych w stosunku do tych przewidzianych w dyrektywie w sprawie egzekwowania z 2014 r. W dyrektywie z 1996 r. przedsiębiorstwa delegujące są zobowiązane do sprawdzenia minimalnych stawek wynagrodzeń stosowanych w danym sektorze w kraju przyjmującym. Zgodnie z nowym wnioskiem przedsiębiorstwa delegujące będą musiały sprawdzić, jakie przepisy dotyczące wynagradzania mają zastosowanie w danym sektorze w kraju przyjmującym. Będą miały jednak ułatwione zadanie, gdyż państwo przyjmujące ma obowiązek publikować te przepisy na jednej krajowej stronie internetowej dotyczącej delegowania pracowników.

Senat twierdzi także, że wniosek nie zapewnia większej przejrzystości i jasności, w szczególności jeżeli okres delegowania przekracza 24 miesiące.

Komisja jest przekonana, że jej wniosek przyniesie jasność i pewność prawa usługodawcom, pracownikom delegowanym i organom kontroli, zasadniczo zastępując pojęcie „minimalnych stawek płacy” bardziej intuicyjnym pojęciem „wynagrodzenie”, ale także proponując dostosowanie przepisów dyrektywy do innych aktów prawnych UE. Dotyczy to w szczególności dostosowania do rozporządzenia w sprawie koordynacji zabezpieczenia społecznego², które przewiduje również odmienne przepisy, jeśli okres delegowania przekroczy 24 miesiące.

Senat zauważa, że zarówno art. 3 ust. 1 lit. a), który wprowadza nowe obowiązki w odniesieniu do podwykonawców, jak i art. 3 ust. 1 lit. b), który dotyczy delegowania pracowników zatrudnianych przez agencje pracy tymczasowej, ograniczają swobodę regulacyjną państw członkowskich w zakresie decydowania odnośnie do obu kwestii.

Komisja pragnie przypomnieć, że wniosek nie podważa kompetencji decyzyjnych państw członkowskich odnośnie do wynagrodzeń, jak również warunków dla pracowników tymczasowych — z zastrzeżeniem obowiązujących przepisów prawa UE, a w szczególności dyrektywy 2008/104/WE w sprawie pracy tymczasowej. Celem wniosku jest raczej zobowiązanie państw członkowskich do dostosowania podstawowych warunków pracy i zatrudnienia mających zastosowanie do pracowników wynajętych przez agencję pracy tymczasowej w kontekście krajowym do zasad mających zastosowanie do delegowanych pracowników tymczasowych.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1.

Senat wyraża ponadto zaniepokojenie wpływem wniosku na małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP).

W tym względzie Komisja pragnie podkreślić, że wpływ wniosku na MŚP został omówiony w sprawozdaniu z oceny skutków. Wniosek może rzeczywiście zmniejszyć, ale nie całkowicie usunąć, całkowite konkurencyjne koszty pracy MŚP w krajach o niskich dochodach ze względu na różnice, które nadal istnieją w zakresie składek na ubezpieczenia społeczne i podatków. Oprócz utrzymujących się możliwości konkurowania w zakresie kosztów pracy, MŚP będą nadal mogły konkurować pod względem jakości usług, stopnia specjalizacji i innowacji, a na skutek niedoborów umiejętności i siły roboczej w innych państwach członkowskich nadal istnieje będzie zapotrzebowanie na ich usługi.

Kwestie poruszone w niniejszej odpowiedzi oraz we wspomnianym komunikacie oparto na wstępnym wniosku przedstawionym przez Komisję. Wniosek ten przechodzi obecnie kolejne etapy procesu legislacyjnego z udziałem zarówno Parlamentu Europejskiego, jak i Rady, w której reprezentowany jest polski rząd.

Komisja ma nadzieję, że wyjaśnienia zawarte w niniejszym piśmie oraz w komunikacie rozwieją wątpliwości przedstawione przez Senat oraz liczy na dalszy dialog polityczny w przyszłości.

Z poważaniem

Frans Timmermans
Pierwszy Wiceprzewodniczący

Marianne Thyssen
Członek Komisji